Dundagas pagasta ziņas

Nr.74. Dundagas pagasta padomes izdevums 2000.gada 16.novembris

PAGASTA PADOMES PRĒMIJA "PAR MŪŽA IEGULDĪJUMU DUNDAGAS PAGASTAM" AINAI ŠLEINEREI

Kas aramzemi
kailām pēdām glāstījis,
Tas nav no savas zemes
projām aizgājis.
Kas lauku dzīvi
dziļi sirdī ieņēmis,
Tas savas darba pēdas
uz tās atstājis

V.Kokle-Līviņa

Aina Šleinere (dzimusi Rūmniece), Dundagā ienākusi no Ventspils rajona Puzes pagasta Ameles ciema "Dzirlaukiem", kad 1949.gadā sāk mācīties Dundagas vidusskolā. Katru sestdienas pēcpusdienu viņa kājām mēro 20 km uz mājām, bet svētdienas vakarā soļo atpakaļ. Ik nedēļu Aina noiet 40 km! "*Jaunam tas ir nieks, dzīve cilvēka mūžā piespēlē daudz smagākus pārbaudījumus*", saka Aina. Šis rūdījums vēlākos gados lieki noderējis, kad kopā ar ģimeni, ar mugursomu plecos krustu šķērsu ceļots gan pa Latviju, gan Kaukāzu un Krimu. "*Jaunībā divatā ar vīru, vēlāk arī kopā ar bērniem daudz ceļojām, gan kājām, gan ar mašīnu*". 1954.gadā Aina sāk strādāt Dundagas MTS un no šī brīža kļūst par īstu dundadznieci uz visu mūžu.

Visu Ainas Šleineres dzīvi varētu raksturot vienā vārdā — darbs.

"*Bez darba es nespēju dzīvot. Es nespēju saprast tos, kas saka, ka ir garlaicīgi un nav ko darīt. Manā dzīvē viens darbs dzen uz priekšu nākamo, un tā bez apstājas*".

Ainas darba stāžs ir 41 gads, 39 gadi nostrādāti kolhozā: 17 gadi par grāmatvedi, 15 gadi par laukkopības brigadieri, 7 gadi par noliktavas pārzini. No 1995.gada viņa ir mājsaimniece.

Kad jautāju: "Kur Tu ņem tik daudz enerģijas?", Aina atbild: "*Es mīlu dzīvi*"

"Bet kur Tu ņem mīlestību, lai tās pietiktu visam mūžam". Uz šo jautājumu viņa atbild ātri un pārliecinoši: "*No ģimenes, no puķēm un no cilvēkiem.*"

Ģimene – tā ir Ainas dzīves pamatvērtība. Aina Rūmniece kļūst par Viļņa Šleinera sievu 1956.gadā. Laulībā nodzīvoti 45 gadi. Izaudzināti 3 bērni (2 meitas un dēls), tagad jārūpējas par 8 mazbērniem. "*Tas nav apgrūtinājums, tas ir prieks un atalgojums par visām dzīves grūtībām*", paskaidro Aina. 1995.gadā ģimene traģiski zaudē meitu Vēsmu. No tā laika katru sestdienu viņa dodas uz Anstrupes kapiem un nes Vēsmai aizvien svaigus ziedus.

Ainas ģimenei ir savas tradīcijas. Piemēram, katru gadu Vecgada vakarā visi pulcējas pie kopēja svētku galda. Tagad pulciņš ir krietni liels: 2 bērni, 2 znoti, 2 vedeklas, 8 mazbērni. Katram ir jāskaita paša sacerēts dzejolis, tiek dziedātas dziesmas, reizēm top arī kāds teātra uzvedums. Tad Aina galdā liek katra ģimenes locekļa iemīļotāko saldo ēdienu.

Kā jau visiem, arī Ainas dzīvē bijušas gan baltas, gan nebaltas dienas, bijuši prieki un asaras, bijušas šaubas un piedošana, vārdu sakot, dzīve nav ritējusi kā rāma upe. Tā ir mutuļojusi un viļņojusies, bet nekad nav mainījusi savu virzību. Uzdodu samērā provokatorisku jautājumu Šleinera kungam, kurš patreiz gatavojas doties uz kūti: "Vai Tu neesi bijis greizsirdīgs, ka tava sieva tik bieži darbojusies dažādos sabiedriskos pasākumos, bijusi tik aizņemta un arī apbrīnota? Vai Tu esi atbalstījis viņu?" "Greizsirdība ir mīlestības kaps! Ja es nelīdzētu, vai tad viņai būtu iespējas tik daudz veikt tos sabiedriskos darbus. Tagad pat, viņa runā ar tevi — tātad man jādodas uz kūti", atbild Vilnis un tomēr pasmaida.

Puķes Ainai nes mieru un harmoniju viņas trauksmainajā dzīvē. Tās ir Ainas otrā mīlestība.

Viņas dārzā katru gadu uzzied 100 šķirnes dāliju, bezgala daudz gladiolu, asteres, ziemu pavada un atkal jaunu pavasari sagaida vairāk kā 60 šķirņu ziemcietes.

"*Savā mūžā es neesmu pārdevusi nevienu puķi. Es tās dāvinu un man tas sagādā prieku.*" Tik tiešām tā tas ir. Cik bieži Aina ir saplūkusi klēpjiem ziedu, lai atdzīvinātu Tautas nama telpas vai sagatavotu pušķīšus apsveikšanai. Paldies, Aina!.

"*Es esmu visīstākais lauku cilvēks. Bez zemes manai dzīvei nebūtu jēgas. Ļoti mīlu arī dzīvniekus. Ar lopiņiem kūtī es vienmēr aprunājos. Un viņi mani saprot. Diemžēl, reizēm pat labāk kā cilvēki. Tomēr es ļoti mīlu cilvēkus.*"

Cilvēki – Ainas trešā mīlestība.

Es apbrīnoju, kur Aina ņem spēku, iedvesmu, izdomu, enerģiju, vārdus un visu pārējo, kas nepieciešams, lai vienmēr spētu dot. "*Tā ir atgriezeniska saite. Dodot es no cilvēkiem saņemu atziņu, ka esmu kādam vajadzīga, nepieciešama. Es nekad nedomāju, kas man par to būs. Man pašai ir vajadzīgs — būt vajadzīgai. Dodot gūtais — neatņemams*". Aina man parāda savu dienasgrāmatu. Tajā nav sentimentālu un romantisku aprakstu par to, cik daudziem Aina ir palīdzējusi kaut vai ar labu vārdu brīžos, kad cilvēkam ir

grūti, kad to nomāc smaga slimība vai nepatikšanas dzīvē, arī tādos brīžos, kad jādalās ar kādu par savu prieku un veiksmēm. Tas ir dokuments par Ainas rīkotajiem pasākumiem: kas, kad, kur. Arī tas ir interesanti.

Piemēram, 14 gadu laikā Aina ir organizējusi 206 pasākumus, kurus apmeklējuši vairāk kā 15000 dalībnieku! Viss paveikts sabiedriskā kārtā, bez maksas, par "paldies".

"Jā. Kad cilvēki man pasaka "paldies" – es esmu patiesi laimīga. Šodien, laikam, tas skan naivi. Šodien daudzi vispirms jautā: kas man par to būs. Es domāju, ka šie cilvēki nekad nespēs būt patiesi laimīgi."

Šodien mēs Ainu Šleineri pazīstam kā pensionāru kluba "Sendienas" vadītāju. Bet ar kultūras dzīvi Aina ir saistīta jau sen. Kolhozā Aina sabiedriskā kārtā bija kultordze, rīkoja dažādus kultūras pasākumus, atpūtas vakarus. Arī pati aktīvi darbojās korī un dramatiskajā pulciņā. Bija grāmatu izplatītāja. Par to saņēmusi arī valdības goda rakstu. 1987.gadā, kad viņa strādāja par noliktavas pārzini, viņai uzdeva arī rūpēties par tiem kolhozniekiem, kas jau bija aizgājuši pensijā. Vārdu sakot, lai viņi nejustos savās lauku sētās vientuļi un aizmirsti. Tad Aina organizēja viņiem teātra apmeklējumus, ekskursijas un atpūtas vakarus. Kolhozs deva par brīvu transportu. Jāsaka, ka cilvēki bija ļoti atsaucīgi, aktīvi un dzīvespriecīgi. 1988.gadā Aina noorganizēja kolhoza pensionāriem 32 pasākumus, bet nākamajā gadā jau 42 pasākumus. Šajā gadā notika pensionāru pēdējā balle. Latvijā sākās lielas politiskas un saimnieciskas pārmaiņas, viss juka un putēja. Nebija arī vairs paša kolhoza.

1994.gadā ciema ļaudis lūdza Ainai atkal rīkot pasākumus pensionāriem. 9.maijā notika pirmā balle. Tad pagasta vecie ļaudis, bet sirdīs visjaunākie, nolēma, ka jānāk kopā un jāveido klubs. Sāka vākt naudu, 50 santīmus mēnesī. Un uz Ziemassvētkiem sarīkoja atkal jaunu atpūtas vakaru. Šajā vakarā konkursa rezultātā klubu nokristīja par "Sendienām" un Ainu Šleineri ievēlēja par kluba prezidenti. Sākās ļoti intensīvs un sistemātisks darbs. Pagasta pensionāri regulāri apmeklēja teātra izrādes, devās ekskursijās, atzīmēja nopietnas dzīves un ģimenes jubilejas, priecājās un dancoja. "Bez Ainas mēs sen jau būtu veci un sačākstējuši", man teica kāds kluba biedrs pēc strauja danča. Es viņam piekrītu. Lai miesa dzīvotu — gars ir jābaro. Un to dara Aina Šleinere. Vienkāršs lauku cilvēks, zemniece. Dara to ar mīlestību, ar atbildību, dara to, mīlot dzīvi un cilvēkus.

Paldies, Aina!

Inese Kramiņa

18.novembrī 17^{00} Dundagas Tautas namā

Latvijas Republikas neatkarības proklamēšanas gadadienai veltīts pasākums

svētku koncerts, apbalvojumu pasniegšana

Pēc tam svētku balle,
spēlēs Raitis un Georgs, ieeja brīva

DUNDAGAS PAGASTA PADOMĒ 7.NOVEMBRĪ

Izglītības, kultūras un sporta komitejas sēdē un Tautsaimniecības komitejas sēdē nolēma **apbalvot ar atzinības rakstu "Par ieguldījumu pagasta attīstībā"**:

- **Mārci Ziņģi** par trenažieru zāles izbūvi un jaunatnes piesaisti veselīgam dzīvesveidam,
- **Andri Kojro** par sekmīgu pagasta sagatavošanu konkursam "Sakoptākais pagasts",
- **Guntu Skujiņu** par ieguldījumu veselības un sociālajā aprūpē
- **Liliju Gleglu** par ieguldīto darbu pils apkārtnes kopšanā un labiekārtošanā,
- **Velgu Eizenbergu** par videofilmas "Vārds Dundagā" radīšanu,
- **Sandru Lielansi** par piedalīšanos Skolēnu dziesmu svētkos ar dibināto vidusskolas zēnu kori,
- **Mildu Letaueri** par atsaucību, palīdzību un aktīvu darbošanos kultūras jomā.

Sandra Kokoreviča

KONKURSS "SAKOPTĀKĀ SĒTA"

Šogad pirmo reizi Dundagas pagastā rīkoja konkursu "Sakoptākā sēta" ar mērķi sekmēt katras pagasta sētas, daudzdzīvokļu mājas, zemnieku saimniecības, sabiedriskās iestādes, uzņēmējsabiedrības sakoptību. Pieteiktās sētas iekļāva arī rajona un novada konkursā "Sakoptākais pagasts".

Vērtēšana notika divās kārtās — līdz Jāņiem un rudenī, lai varētu novērtēt sakoptību visas vasaras sezonas garumā. Pavisam bija pieteikušies 9 pretendenti no Dundagas un Vīdales. Kā pirmajā gadā dalībnieku skaits konkursā nav īpaši liels. Ceram, ka turpmāk šis konkurss kļūs par ikgadējiem mūsu pagasta sakoptības svētkiem. Vērtēšanas komisijā piedalījās 5 pagasta darbinieki. Strikti pieturējāmies pie konkursa nolikuma vērtēšanas kritērijiem.

Šogad mēs izsakām atzinību par piedalīšanos konkursā Ievleju dārzkopības biedrībai, Slīteres nacionālā parka administrācijai, Ainas Stārķes zemnieku saimniecībai "Akmentiņi", jo viņi bija vienīgie pretendenti savās vērtēšanas grupās.

Daudzdzīvokļu māju grupā:
1.vieta Dakterlejas iela 3,
2.vieta Pils iela 16,
3.vietu bija izcīnījusi māja 1905.gada ielā 2.

Individuālo māju grupā:
1.vieta — Kr.Barona iela 8, īpašnieks Arvīds Grīnītis
2.vieta — Stacijas iela 2 , īpašnieks Edgars Rērihs
3.vieta — Dzintari , īpašniece Aina Pūliņa

Mums jau nevajag daudz — mums vajag tikai izslaucīt sētu. Mums nevajag lielu drosmi, mums vajag tikai pietiekties. Mums ir daudz sakoptu sētu, daudz kārtīgu cilvēku.

Paldies visiem par piedalīšanos konkursā un gaidām Jūs uz noslēguma svinīgo pasākumu 18.novembrī 17^{00} Dundagas Tautas namā.

Andris Kojro

Izdevums sagatavots, salikts un pavairots Dundagas pagasta attīstības nodaļā. ☎ 42239